

SOMAN CHAINANI

Vertaling Karin de Haas
Illustraties door Iacopo Bruno

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

Copyright © 2013 Soman Chainani
Oorspronkelijke titel: *The School for Good and Evil*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Illustraties omslag en binnenwerk: © 2013 Iacopo Bruno
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1078 6
ISBN 978 94 027 6628 8 (e-book)
NUR 284
Eerste druk juli 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Children's Books, een divisie van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

De prinses & de heks

Sophie wachtte al haar hele leven tot ze ontvoerd zou worden.

Maar vannacht lagen ook alle andere kinderen in Gavaldon te woelen in hun bed. Als de Schoolmeester hen mee zou nemen, zouden ze nooit meer terugkeren. Nooit een normaal leven leiden. Hun familie nooit meer terugzien. Vannacht droomden deze kinderen over een dief met rode ogen en het lijf van een beest, die hen onder de dekens vandaan zou rukken en hun angstkreten zou smoren.

Dat gold niet voor Sophie. Zij droomde over prinses.

Ze bezocht een bal in een kasteel dat ter ere van haar

werd gegeven, en ze trof er alleen maar honderden huwelijkskandidaten aan en geen enkel ander meisje. Voor de eerste keer ontmoette ze jongens die haar verdienden, dacht ze terwijl ze keurend langs de rij liep. Met glanzend dik haar, strakke spieren, een gladde gebruide huid, knap en attent, zoals een prins hoort te zijn. Maar net toen ze er eentje zag die beter leek dan de rest, met schitterende blauwe ogen en spookachtig wit haar, de jongen die weleens De Ware zou kunnen zijn, ramde een hamer door de muren van de balzaal en sloeg alle prinses aan scherven.

Sophie werd wakker en zag dat het ochtend was. De hamer was echt. De prinses niet.

‘Vader, als ik geen negen uur slaap krijg, zien mijn ogen er gezwollen uit.’

‘Iedereen blijft maar roepen dat je dit jaar meegenomen zult worden,’ zei haar vader terwijl hij een scheve plank voor haar slaapkamerraam timmerde, dat inmiddels helemaal werd verduisterd door sloten, spijkers en schroeven. ‘Ze zeggen dat ik je haar moet afscheren en je tanden zwart moet maken, alsof ik al die onzin uit sprookjes geloof. Maar vannacht komt niemand hier binnen. Dat is zeker.’ Hij gaf een laatste oorverdovende klap met de hamer, alsof hij zijn woorden kracht bij wilde zetten.

Sophie wreef over haar oren en keek fronsend naar haar ooit zo fraaie raam, dat er nu uitzag als iets uit de hut van een heks. ‘Sloten. Waarom heeft niemand dat eerder bedacht?’

‘Ik heb geen idee waarom ze allemaal denken dat jij het wordt,’ zei hij, zijn zilverkleurige haar vochtig van het zweet. ‘Als die Schoolmeester op zoek is naar goedheid, dan neemt hij Gunilda’s dochter wel.’

Sophie verstijfde. ‘Belle?’

‘Dat is echt een perfect kind,’ zei hij. ‘Ze brengt haar vader zelfgemaakte lunches op zijn werk. En de restjes geeft ze aan de arme bedelaarster op het plein.’

Sophie hoorde het scherpe randje in de stem van haar vader. Ze had nog nooit een echte maaltijd voor hem gekookt, zelfs niet na de dood van haar moeder. Natuurlijk had ze daar een goede reden voor (de olie en de rook zouden haar poriën verstoppen), maar ze wist dat

het gevoelig lag. Dit wilde overigens niet zeggen dat haar vader honger had geleden. Ze had hem haar eigen lievelingskostjes voorgezet: bietenpuree, broccolistoof, gekookte asperges en gestoomde spinazie. Hij was niet opgezwollen tot hij zowat plofte, zoals de vader van Belle, juist omdat ze hem geen zelfbereide lamsfricassee en kaassoufflés op zijn werk had gebracht.

En wat de arme bedelaarster op het plein betrof, het oude sjofele vrouwtje dat iedere dag over honger klaagde, die was gewoon moddervet. En als Belle daar iets mee van doen had, dan was dat helemaal niet goed, maar juist door en door slecht.

Ze glimlachte naar haar vader. 'Zoals je al zei, het is allemaal onzin.' Ze liet zich uit bed glijden en sloeg de badkamerdeur achter zich dicht.

Ze bestudeerde haar gezicht in de spiegel. Het ruwe ontwaken had zijn tol geëist. Haar lange goudkleurige haar, dat tot haar middel viel, had niet zijn gebruikelijke glans. Haar jadegroene ogen stonden vermoeid en haar volle rode lippen voelden droog aan. Zelfs haar zijdezachte perzikhuidje was een beetje dof. *Maar ik ben nog steeds een prinses*, dacht ze. Haar vader had niet in de gaten dat ze speciaal was, maar haar moeder had dat wel gezien. 'Je bent te mooi voor deze wereld, Sophie,' had ze op haar sterfbed gezegd. Haar moeder was naar een betere plek gegaan, en nu zou zij dat ook doen.

Vannacht zou ze naar het bos worden gebracht. Vannacht zou ze aan haar nieuwe leven beginnen. Vannacht zou ze haar sprookje gaan beleven.

Nu moest ze nog zorgen dat ze er goed genoeg uitzag.

Om te beginnen wreef ze haar huid in met visseneitjes, die naar vieze voeten roken, maar heel goed hielpen tegen beginnende puistjes. Daarna masseerde ze haar gezicht met pompoenpuree, spoelde het af met geitenmelk en bracht een maskertje aan van meloen en de dooier van een schildpaddenei. Terwijl ze wachtte tot het masker opgedroogd was, bladerde ze door een sprookjesboek en nam kleine slokjes kookkomsap om haar huid zacht en soepel te houden. Ze zocht direct haar favoriete deel van het verhaal op, waar de slechte heks van een heuvel wordt gerold in een vat met scherpe punten aan de binnenkant, tot alleen haar armband, gemaakt van de botten van kleine jongetjes,

nog over is. Starend naar de illustratie van de gruwelijke armband merkte Sophie dat haar gedachten naar komkommers afdwaalden. Wat nu als er geen komkommers in het bos waren? Als andere prinsessen de voorraad hadden opgebruikt? Geen komkommers! Ze zou uitdrogen, ze zou verschrompelen, ze zou...

Droge schilfertjes meloen dwarrelden op de bladzijde. Ze keek in de spiegel en zag dat haar voorhoofd gefronst was van de zorgen. Eerst al die verstoorde nachtrust en nu weer rimpels. Als het zo doorging, zou ze tegen de middag een oud wijf zijn. Ze ontspande haar gezicht en zette iedere gedachte aan groenten uit haar hoofd.

Met de rest van Sophies schoonheidsroutine zou je een stuk of tien boeken kunnen vullen (laten we het erop houden dat er ganzenveren, ingelegde aardappels, paardenhoeven, cashewnotencrème en een flacon koeienbloed aan te pas kwamen). Twee uren van intensieve verzorging later stapte ze het huis uit in een luchtige roze jurk, met glinsterende glazen pumps aan haar voeten en haar haar in een onberispelijke vlecht. Ze had nog één dag voor de komst van de Schoolmeester en ze was van plan om iedere minuut te gebruiken om hem duidelijk te maken waarom zij, en niet Belle of Tabitha of Sabrina of welke andere bedriegster dan ook, ontvoerd zou moeten worden.

Sophies beste vriendin woonde op een begraafplaats. Gezien Sophies afkeer van alles wat grimmig, grijs en slecht verlicht was, zou je verwachten dat ze haar vriendin bij haar thuis zou ontvangen, of dat ze op zoek zou gaan naar een andere beste vriendin. In plaats daarvan had ze deze week iedere dag de Grafheuvel beklommen naar het huis dat op de top stond, met een stralende glimlach op haar gezicht, want dat hoorde tenslotte bij een goede daad.

Om er te komen moest ze bijna anderhalve kilometer lopen vanaf de fleurige huisjes aan het meer, met de groene daken en de zonovergoten torentjes, in de richting van de donkere bosrand. Geluiden van hamers op hout weerklonken in de laantjes terwijl ze langs vaders kwam die deuren dichttimmerden, moeders die vogelverschrikkers vulden, jongens en meisjes die ineengedoken op veranda's zaten, met hun neus in een verhalenboek. Dat laatste zag je wel vaker, want kinderen in

Gavaldon deden weinig anders dan sprookjes lezen. Vandaag merkte Sophie echter de wilde blikken in hun ogen op, terwijl ze bezeten de pagina's afspeurden alsof hun leven ervan afhing. Vier jaar geleden had ze dezelfde wanhopige pogingen gezien om de vloek te ontlopen, maar toen was ze zelf niet aan de beurt geweest. De Schoolmeester nam alleen jongeren boven de twaalf mee, die niet langer door konden gaan voor kinderen.

Nu was zij aan de beurt.

Terwijl ze de Grafheuvel op zwoegde, met haar picknickmand in haar hand, voelde ze haar dijen branden. Waren haar benen dikker geworden van al die klimpartijen? Prinsessen in sprookjesboeken hadden allemaal dezelfde perfecte proporties; dikke dijen waren al even onwaarschijnlijk als een kromme neus of grote voeten. Bezorgd leidde Sophie zichzelf af door haar goede daden van de vorige dag te tellen. Eerst had ze de ganzen in het meer een mix van linzen en prei gevoerd (een natuurlijk laxeermiddel om de beesten van de kaas af te helpen die domme kinderen in het water gooiden). Daarna had ze zelfgemaakte citroenreinigingsmelk gedoneerd aan het plaatselijke weeshuis ('Een schone huid is tenslotte van levensbelang,' had ze verklaard tegen de directrice van het tehuis, die een beetje verward had gekeken.) Ten slotte had ze een spiegel opgehangen in de toiletruimte van de kerk, zodat bezoekers zichzelf een beetje konden opknappen voordat ze terugkeerden naar hun kerkbank. Was het genoeg? Woog dit op tegen het bakken van taarten en het voeden van dakloze oude vrouwtjes?

Haar nerveuze gedachten schoten weer naar de komkommers. Misschien kon ze stiekem een voorraadje meenemen naar het bos. Ze had nog tijd genoeg om ze in te pakken voordat het nacht zou worden. Maar waren komkommers niet te zwaar? Zou de school lakeien sturen? Misschien kon ze ze beter uitpersen voordat ze...

'Waar ga jij naartoe?'

Sophie draaide zich om. Radley keek haar grijnzend aan, met zijn scheve tanden en zijn zongebleeke rode haar. Hij woonde totaal niet in de buurt van de Grafheuvel, maar hij stalkte haar op alle uren van de dag.

'Naar een vriendin,' antwoordde ze.

‘Waarom ben je vriendinnen met die heks?’ vroeg Radley.

‘Ze is geen heks.’

‘Ze heeft geen vrienden en ze is raar. Dan ben je een heks.’

Sophie zei maar niet dat Radley in dat geval ook een heks was. In plaats daarvan glimlachte ze om hem eraan te herinneren dat ze al een goede daad had verricht door zijn aanwezigheid te tolereren.

‘De Schoolmeester neemt haar vast mee naar de School van Kwaad,’ zei hij. ‘Dan heb je een nieuwe vriendin nodig.’

‘Hij neemt twee kinderen mee,’ zei Sophie met stijve kaken.

‘Ik weet zeker dat hij Belle kiest als de andere. Niemand is zo goed als Belle.’

Sophies glimlach verdween.

‘Maar ik wil je nieuwe vriend wel zijn,’ zei Radley.

‘Ik zit op dit moment helemaal vol wat vrienden betreft,’ snauwde Sophie.

Bradley werd zo rood als een tomaat. ‘O, natuurlijk... Ik dacht alleen...’ Hij vluchtte weg, als een hond die een schop had gekregen.

Sophie zag zijn wilde bos haar verdwijnen, de heuvel af. *Hoe kon je zo stom zijn*, dacht ze. Maanden van goede daden en geforceerde glimlachjes, en nu had ze alles verpest voor die sukkel van een Radley. Waarom had ze hem niet blij gemaakt? Waarom had ze niet gewoon gezegd: ‘Ik zou het een eer vinden als jij mijn vriend wilde zijn!’ Dan had ze die idioot een moment gegeven dat hij nog jaren zou koesteren? Dat zou verstandig zijn geweest, want de Schoolmeester hield haar ongetwijfeld net zo nauwlettend in de gaten als Sinterklaas in de dagen voor 5 december. Maar ze kon het gewoon niet. Zij was beeldschoon, Radley was lelijk. Alleen een echte slechterik zou hem voor de gek kunnen houden. Dat zou de Schoolmeester toch wel begrijpen?

Ze opende het roestige hek van de begraafplaats en voelde het onkruid kriebelen aan haar benen. De hele heuveltop was bezaaid met beschimmelde grafstenen die her en der uit de hoopjes dode bladeren omhoogstaken. Zigzaggend tussen donkere graftombes en dode takken telde Sophie de rijen. Ze had nog nooit naar het graf van haar moeder gekeken, zelfs niet bij de begrafenis, en vandaag zou ze daar niet mee beginnen. Toen ze langs de zesde rij kwam, fixeerde ze haar

blik op een treurwilg en bracht zichzelf in herinnering waar ze de volgende dag zou zijn.

Midden tussen de grafstenen stond Grafheuvel 1. Het huis was niet dichtgetimmerd of hermetisch afgesloten, zoals de huisjes bij het meer, maar dat betekende niet dat het er uitnodigend uitzag. Het trappetje dat naar de voordeur leidde, zag groen van de schimmel. Dode takken en klimplanten kronkelden om donker hout heen, en het puntige zwarte dak tekende zich als de hoed van een heks af tegen de hemel.

Bij het beklimmen van het krakende trapje probeerde Sophie de geur te negeren, een mengeling van knoflook en natte kat. Ze hield haar ogen afgewend van de onthoofde vogels die overal om haar heen lagen, ongetwijfeld de slachtoffers van die laatste.

Ze klopte op de deur en bereidde zich voor op een strijd.

‘Ga weg,’ klonk een ruwe stem.

‘Zo praat je toch niet tegen je beste vriendin,’ zei Sophie vleierend.

‘Jij bent mijn beste vriendin niet.’

‘Wie dan wel?’ vroeg Sophie, zich afvragend of Belle de Grafheuvel soms had bezocht.

‘Gaat je niks aan.’

Sophie ademde diep in. Ze moest niet nog een blunder begaan, zoals daarnet met Radley. ‘Gisteren hadden we het zo leuk samen, Agatha. Ik dacht dat we het nog een keertje konden doen.’

‘Je hebt mijn haar oranje geverfd.’

‘Maar dat hebben we weer hersteld, toch?’

‘Je probeert altijd je zalfjes en je smeerseltjes op me uit, alleen maar om te zien hoe ze werken.’

‘Daar zijn vriendinnen toch voor?’ vroeg Sophie. ‘Om elkaar te helpen?’

‘Ik zal nooit zo knap zijn als jij.’

Sophie probeerde iets aardigs te bedenken om te zeggen. Het duurde te lang, en ze hoorde boze voetstappen die zich verwijderden.

‘Dat betekent nog niet dat we geen vriendinnen kunnen zijn!’ riep ze.

Een bekende kat, kaal en gerimpeld, gromde naar haar vanaf de andere kant van het stoepje. Ze draaide zich weer naar de deur toe. ‘Ik heb koekjes meegebracht!’

De voetstappen stopten. ‘Echte koekjes, of heb jij ze gemaakt?’

Sophie deed een stap bij de loerende kat vandaan. 'Luchtig en vol roomboter, zoals jij ze lekker vindt!'

De kat blies naar haar.

'Agatha, laat me nou binnen.'

'Dan ga je zeggen dat ik stink.'

'Je stinkt niet.'

'Waarom zei je dat de vorige keer dan?'

'Omdat je de vorige keer wel stonk! Agatha, die kat zit als een gek naar me te blazen.'

'Misschien heeft hij door dat je ergens op uit bent.'

De kat strekte zijn klauwen.

'Agatha, doe de deur open!'

Ineens sprong de kat op haar gezicht af. Sophie schreeuwde. Een hand schoot uit en mepte de kat omlaag.

Sophie keek op.

'Killer heeft alle vogels in de buurt al gevangen,' verklaarde Agatha.

Haar afschuwelijke zwarte haar zag eruit alsof het met olie was bedekt. Haar wijde zwarte jurk, zo vormeloos als een aardappelzak, kon haar griezelig bleke huid en puntige botten niet verbergen. Bolle ogen puilden uit haar magere gezicht.

'Het leek me leuk om een stukje te gaan wandelen,' zei Sophie.

Agatha leunde tegen de deurpost. 'Ik probeer nog steeds te snappen waarom je vrienden met me wilt zijn.'

'Omdat je lief en grappig bent,' zei Sophie.

'Mijn moeder zegt dat ik zuur en chagrijnig ben,' zei Agatha. 'Dus een van jullie liegt.'

Ze stak haar hand in de mand van Sophie, trok de theedoek weg en staarde naar de droge, boterloze zemelkoekjes. Ze wierp Sophie een dodelijke blik toe en trok zich terug in het huis.

'Dus we gaan niet wandelen?' vroeg Sophie.

Agatha wilde de deur dichtdoen, maar toen zag ze Sophies sippe gezicht. Alsof Sophie zich net zozeer op hun wandelingetje had verheugd als zij.

'Even dan.' Agatha sjokte langs haar heen. 'Maar als je iets verwaands of oppervlakkigs zegt, dan stuur ik Killer op de terugweg achter je aan.'

Sophie draafde achter haar aan. ‘Maar dan kan ik helemaal niets zeggen!’

Na vier jaar was de gevreesde elfde nacht van de elfde maand aangebroken. In de late middagzon werden er op het plein druk voorbereidingen getroffen voor de komst van de Schoolmeester. De mannen slepen hun zwaarden, zetten valstrikken en planden de bewaking voor die nacht, terwijl de vrouwen de kinderen op een rijtje zetten en aan de slag gingen. Bij de knappe kinderen werd het haar kortgeknipt, de tanden zwart gemaakt en kleren aan flarden gescheurd; onopvallende kinderen werden geschrobd, in fleurige kleuren gekleed en van sluiers voorzien. Moeders smeekten hun braafste kinderen om hun zussen te vervloeken of te schoppen, en de relschoppers werden omgekocht om te bidden in de kerk, terwijl de rest in de rij het refrein van het dorpslied zong: ‘Gezegend is de doorsnee mens.’

De angst zwol aan tot een besmettelijke mist. In een duister steegje ruilden de slager en de smid sprookjesboeken uit om ze na te pluizen op aanwijzingen waarmee ze hun zonen zouden kunnen redden. Onder de scheve klokkentoren maakten twee zussen een lijstje met namen van slechteriken uit sprookjes, op zoek naar patronen. Een groepje jongens ketende zich aan elkaar vast, een paar meisjes verstopten zich op het dak van de school, en een joch met een masker sprong uit de bosjes om zijn moeder te laten schrikken, wat hem ter plekke een pak slaag opleverde. Zelfs het dakloze oude vrouwtje deed mee, op en neer springend voor een karig vuur, met haar krakende stem roepend: ‘Verbrand de sprookjesboeken! Verbrand ze allemaal!’ Maar niemand luisterde, en er werd geen enkel boek verbrand.

Agatha staarde vol ongeloof naar de taferelen. ‘Hoe is het mogelijk dat een heel dorp in sprookjes gelooft?’

‘Omdat ze echt zijn.’

Agatha bleef staan. ‘Je gelooft toch niet écht in die legende?’

‘Natuurlijk wel,’ zei Sophie.

‘Dat een Schoolmeester twee kinderen ontvoert, ze naar een school brengt waar de één leert om goed te zijn en de ander om slecht te zijn, en dat ze na hun examen in een spróókje terecht komen?’

‘Ja, dat klopt wel zo ongeveer.’

‘Geef me een seintje als je een oven ziet.’

‘Waarom?’

‘Dan kan ik mijn hoofd erin steken. Vertel eens, wat leren ze je precies op die school?’

‘Nou, op de School van Goed leren ze jongens en meisjes zoals ik hoe ze helden en prinsessen kunnen worden, hoe ze hun koninkrijk rechtvaardig kunnen besturen, hoe ze nog lang en gelukkig kunnen leven,’ zei Sophie. ‘Op de School van Kwaad leren ze je hoe je een slechte heks en een trol met een kromme rug kunt worden, hoe je vloeken kunt uitspreken en iemand kunt beheksen.’

‘Beheksen?’ Agatha proestte het uit. ‘Wie heeft dat verzonnen? Een kind van vier?’

‘Agatha, het bewijs staat in de sprookjesboeken! Je ziet de vermiste kinderen op de tekeningen! Jaap, de prinses in het gouden kasteel, Rapunzel... Ze hebben allemaal hun eigen sprookje.’

‘Ik zie niks, omdat ik geen domme sprookjesboeken lees.’

‘Waarom ligt er dan een stapel naast je bed?’ vroeg Sophie.

Agatha trok een gezicht. ‘Luister, wie zegt dat die boeken echt zijn? Misschien is het een grap van de boekverkoper. Misschien willen de Ouderen kinderen op deze manier weghouden uit het bos. Wat de verklaring ook is, het heeft niets te maken met een Schoolmeester of met toverspreuken.’

‘Wie ontvoert de kinderen dan?’

‘Niemand. Iedere vier jaar glijpen er twee idioten het bos in, in de hoop hun ouders bang te maken, en dan verdwalen ze, of ze worden opgegeten door wolven, en voilà, de legende blijft voortbestaan.’

‘Dat is de domste uitleg die ik ooit heb gehoord.’

‘Volgens mij ben ik hier niet degene die dom is,’ zei Agatha.

Sophies bloed begon te koken toen ze zomaar dom genoemd werd. ‘Je bent gewoon bang,’ zei ze.

‘Tuurlijk,’ zei Agatha lachend. ‘En waarom zou ik bang zijn?’

‘Omdat je weet dat jij ook ontvoerd gaat worden.’

Agatha stopte met lachen. Haar blik gleed langs Sophie naar het plein. De dorpelingen staarden naar hen alsof ze de oplossing van een

raadsel waren. Het Goede in het roze, het Kwaad in het zwart. Het perfecte stel voor de Schoolmeester.

Agatha zag tientallen bange ogen naar haar kijken. Haar eerste gedachte was dat zij en Sophie na morgen weer ongestoord zouden kunnen wandelen. Sophie, naast haar, zag kinderen haar gezicht in hun geheugen prenten, voor het geval het op een dag in hun sprookjesboeken zou opduiken. Haar eerste gedachte was: zouden ze op dezelfde manier naar Belle kijken?

Toen zag ze haar, door de menigte heen.

Met een kaalgeschoren hoofd en een vieze jurk knielde Belle in de modder en smeerde er klodders van op haar gezicht. Sophie ademde scherp in. Belle was net als de anderen. Ze wilde een doodgewoon huwelijk met een man die dik, lui en veeleisend zou worden. Ze verlangde naar monotone dagen van koken, schoonmaken en naaiwerk doen. Ze wilde mest scheppen en schapen melken en krijsende varkens slachten. Ze wilde wegwijnen in Gavaldon tot haar huid onder de levertvlekken zat en haar tanden uitvielen. De Schoolmeester zou Belle nooit meenemen, want Belle was geen prinses. Ze was... niets.

Triomfantelijk wierp Sophie de sneue dorpelingen een stralende glimlach toe en koesterde zich in hun starende blikken, alsof het glimmende spiegels waren.

‘Laten we gaan,’ zei Agatha.

Sophie draaide zich om. Agatha’s blik was gefixeerd op de meute.

‘Waarnaartoe?’

‘Ergens waar geen mensen zijn.’

Terwijl de zon verkleurde tot een rode bol zaten twee meisjes, de één mooi en de ander lelijk, naast elkaar aan de oever van een meer. Sophie stopte komkommers in een zijden tasje, en Agatha schoot aangestoken lucifers in het water. Na de tiende lucifer wierp Sophie haar een geïrriteerde blik toe.

‘Ik word er rustig van,’ verklaarde Agatha.

Sophie probeerde de laatste komkommer in het tasje te proppen. ‘Waarom zou iemand als Belle hier willen blijven? Wie zou dit willen verkiezen boven een sprookje?’

Agatha snoof. ‘En wie zou ervoor kiezen om haar familie voor altijd achter te laten?’

‘Behalve ik, bedoel je.’

Ze zwegen.

‘Vraag je je weleens af waar je vader is gebleven?’ vroeg Sophie.

‘Dat heb ik je toch verteld? Hij is vertrokken na mijn geboorte.’

‘Maar waar kan hij naartoe zijn gegaan? We zijn omringd door bossen! Dat hij zo plotseling is verdwenen...’ Sophie draaide zich abrupt om. ‘Misschien is hij in een sprookje terechtgekomen! Misschien heeft hij een magische poort gevonden! Misschien wacht hij aan de andere kant op je!’

‘Of misschien is hij teruggegaan naar zijn vrouw, deed hij of hij niets van mijn bestaan wist en is hij tien jaar geleden omgekomen bij een ongeval in een fabriek.’

Sophie beet op haar lip en richtte haar aandacht weer op de komkommers.

‘Je moeder is nooit thuis als ik op bezoek kom.’

‘Ze gaat meestal naar het dorp,’ zei Agatha. ‘Er komen niet genoeg patiënten naar het huis. Het zal wel door de plek komen.’

‘Dat zal het zijn,’ zei Sophie, die wist dat niemand erop vertrouwdde dat Agatha’s moeder een simpele kwaal kon genezen, laat staan iets ernstigs. ‘De meeste mensen voelen zich niet zo prettig op een begraafplaats.’

‘Begraafplaatsen hebben hun voordelen,’ zei Agatha. ‘Geen nieuwsgierige burens. Geen opdringerige verkopers aan de deur. Geen verdachte “vrienden” met gezichtsmaskers en dieetkoekjes die je wijs proberen te maken dat je naar de School van Kwaad in het magische sprookjesland zult gaan.’ Met veel genoegen schoot ze nog een lucifer af.

Sophie legde haar komkommer neer. ‘Dus nu ben ik verdacht.’

‘Wie heeft je gevraagd om te komen? Ik redde me prima in mijn eentje.’

‘Je liet me altijd binnen.’

‘Omdat je zo eenzaam leek,’ zei Agatha. ‘En ik had medelijden met je.’

‘Medelijden met mij?’ Sophie keek fel. ‘Je hebt geluk dat er nog

iemand is die je op komt zoeken. Je hebt geluk dat iemand als ik je vriendin wil zijn. Je hebt geluk dat iemand zoals ik zo'n goed mens is.'

'Ik wist het wel!' riep Agatha. 'Ik ben je Goede Daad! Gewoon een pion in je stomme fantasie!'

Sophie zweeg lange tijd.

'Misschien ben ik inderdaad vrienden met je geworden om indruk te maken op de Schoolmeester,' gaf ze uiteindelijk toe. 'Maar nu is dat niet meer de enige reden.'

'Omdat ik je doorheb,' mopperde Agatha.

'Omdat ik je aardig vind.'

Agatha draaide zich naar haar toe.

'Niemand begrijpt me hier,' zei Sophie, starend naar haar handen. 'Maar jij wel. Jij ziet wie ik ben. Daarom kwam ik steeds terug. Je bent mijn goede daad niet meer, Agatha.' Ze keek haar aan. 'Je bent mijn vriendin.'

Agatha's nek werd vuurrood.

'Wat is er mis?' Sophie fronste haar wenkbrauwen.

Agatha dook in elkaar. 'Het is gewoon, eh... Ik ben, eh... Ik ben gewoon niet gewend aan vriendinnen.'

Sophie glimlachte en pakte haar hand. 'Nou, straks kunnen we vriendinnen zijn op onze nieuwe school.'

Agatha kreunde en trok haar hand los. 'Stel dat ik me tot jouw intelligentieniveau verlaag en doe alsof ik dit allemaal geloof. Waarom ga ik dan naar de school voor de slechteriken? Waarom ziet iedereen mij als de Meesteres van het Kwaad?'

'Niemand zegt dat je slecht bent, Agatha,' zei Sophie met een zucht. 'Je bent alleen anders.'

Agatha kneep haar ogen samen. 'Hoe bedoel je, anders?'

'Nou, om te beginnen draag je alleen zwarte kleren.'

'Omdat je het dan niet ziet als je kleren vies worden.'

'Je komt nooit je huis uit.'

'Daar staren mensen niet naar me.'

'Bij de opstelwedstrijd schreef je een verhaal dat ermee eindigde dat Sneeuwwitje door aasgieren werd opgegeten en dat Assepoester zichzelf verdrong in een tobbe.'

‘Dat leek me een betere afloop.’

‘Je gaf me een dode kikker voor mijn verjaardag!’

‘Om je eraan te herinneren dat we allemaal doodgaan en onder de grond worden gestopt en worden opgegeten door maden, en dat we dus extra van onze verjaardag moeten genieten. Ik vond het wel attent.’

‘Agatha, met Halloween verkleedde je je als brúíd.’

‘Bruiloften zijn eng.’

Sophie staarde haar aan.

‘Oké dan. Ik ben een beetje anders,’ zei Agatha verdedigend. ‘En wat dan nog?’

Sophie aarzelde. ‘Nou ja, in sprookjes is anders meestal, eh... slecht.’

‘Je zegt dus dat ik zal eindigen als de Opperheks,’ zei Agatha gekwetst.

‘Ik zeg dat je een keus zult hebben, wat er ook gebeurt,’ zei Sophie vriendelijk. ‘We kunnen allebei kiezen hoe ons eigen sprookje eindigt.’

Agatha zweeg een poosje. Toen raakte ze Sophies hand aan. ‘Waarom wil je hier zo graag weg? Zó graag dat je gelooft in verhalen waarvan je weet dat ze niet waar zijn?’

Sophie keek in Agatha’s grote, oprechte ogen. Voor het eerst liet ze iets van twijfel toe.

‘Omdat ik hier niet kan wonen,’ zei ze, en haar stem haperde. ‘Ik kan geen gewoon leven leiden.’

‘Grappig,’ zei Agatha. ‘Dat is precies wat ik leuk aan jou vind.’

Sophie glimlachte. ‘Omdat jij dat ook niet kunt?’

‘Omdat je me het gevoel geeft dat ik gewoon ben,’ zei Agatha. ‘En dat is het enige wat ik ooit heb gewild.’

De grote klok zong met zijn zware stem in de vallei, zes of zeven keer, want ze waren de tijd uit het oog verloren. En toen de echo’s vervaagden in het geroezemoes op het verre plein, deden Sophie en Agatha allebei een wens. Dat ze de volgende dag nog steeds bij elkaar zouden zijn.

Waar dat ook mocht zijn.

De kunst van het ontvoeren

Tegen de tijd dat de zon onderging, waren de kinderen al opgeborgen. Door de luiken voor hun slaapkamerramen tuurden ze naar met fakkels gewapende vaders, zussen en oma's die zich rond het donkere bos hadden opgesteld, de Schoolmeester uitdagend om hun kring van vuur te trotseren.

Maar terwijl de andere kinderen de schroeven in hun ramen nog wat strakker aandraaiden, maakte Sophie die van haar juist los. Ze wilde dat deze ontvoering zo gladjes mogelijk zou verlopen. Gebarricadeerd in haar slaapkamer legde ze haarspelden, een pincet en een nagelvijl klaar en ging aan de slag.

